

et meget besværligt Aag paa Valgmenighederne i Sammenligning med den hidtil værende Praksis. Der er i Ministeriet en utrolig Lyst til at lave „Regulativer“, og nu vil man ogsaa have os her i Folketinget til at vedtage Bestemmelser om Regulativer i alle mulige Forhold. Jeg ved ikke, hvad De føle over for et Forslag som det, at der skal gives et Regulativ for Forholdet mellem Valgmenighedspræsten og hans Kapellan. Mig forekommer det, at de to Mennesker maatte nok kunne aftale deres Forhold med hinanden. Det er et ganske frit Forhold. Kapellanen er antagen af Valgmenighedspræsten, og at det saa skulde være nødvendigt at lave et Regulativ for, hvorledes disse to Mennesker skulle ordne deres Forhold, det kan jeg ikke forstaa. Jeg synes, det kunne vi saa dejligt undvære. Der vil naturligvis heller ikke blive den Slags Regulativer, men det at slaa det fast i en Lov, at de skulle udfærdiges, er saa ørkesløst og unaturligt som vel muligt. Hvor det er et Par Præster, som ere ansatte ved samme Kirke af Myndighederne, er det ganske naturligt, at der skal gives et Regulativ for Forholdet mellem dem. Men hvor en Mand i en fri Kreds har taget en Medhjælper, maa det være ham og hans Medhjælper, der aftale disse Ting. — Endvidere: Hidtil har hver Valgmenighed kunnet ordne sine Vedtægter, som den vilde, det er gaaet som med enhver anden Forenings Vedtægter. Men nu skulle efter Ministerens Forslag deres Vedtægter, deres Regulativ approberes af Biskoppen, saa de ikke længere selv ere Herrer over, hvilke Bestemmelser de ville have. Ellers have alle Foreninger jo Lov til selv at lave deres Love. Jeg indser derfor ikke, hvorfor Valgmenighederne skulle have deres Regulativ „approberet“. Jeg finder det tilstrækkeligt, at de skulle meddeles Biskoppen, og det har jeg tilladt mig at foreslaa; thi jeg finder det meget naturligt, at han faar Rede paa, hvorledes de have ordnet sig. Derimod synes jeg ikke, at man behøver nogen Approbation, hver Gang man paa en Generalforsamling vedtager en Ændring i Vedtægterne. Dernæst er der en Bestemmelse om, at der skal føres nøjagtig Fortegnelse over de paagældende Menigheders indtrædende og udtrædende Medlemmer. Det finder jeg fuldkommen korrekt. Det er godt at faa det indskærpet over for Valgmenighederne, hvor man vistnok ikke altid har dette saa godt i Orden. Men saa forlanges det endvidere, at der skal tilstilles Provsten Meddelelse om ind-

trædende og udtrædende Medlemmer. Hvis den højterede Minister, ligesom jeg, havde været Medlem af en Valgmenighed, vilde han ganske sikkert ikke have foreslaaet noget saadant; han vilde da vide, at det var omtrent umuligt at overkomme at sende en Meddelelse til Provsten fra Menighedsraadet, hver Gang et Medlem træder ind, eller hver Gang et Medlem træder ud. Den vedkommende skal løse sit Sognebaand, naar han indtræder, og vende tilbage til sit Sogn eller løse Sognebaand til en anden Præst, hvis han træder ud. Han maa altsaa selv meddele det til sin Provst. Men at paalægge Valgmenighedernes Bestyrelse i hvert enkelt Tilfælde, hvor et Medlem træder ind eller ud, at meddele det til Provsten, det er noget *Regereri*, der driller, og som alligevel ikke kan føres igennem.

Der er et Par Forslag, der maaske for enkelte Medlemmer kunne klare lidt, hvad jeg mente forleden med dette: at det ikke var heldigt i kirkelige Forhold at bygge paa udvortes Sognegrænser, men at man i den Henseende skulde bygge paa det aandelige Fællesskab. Jeg har erfaret, at det er en saare dunkel Tale for de fleste Medlemmer nu til Guds. De forstaa det ikke, naar det siges i al Almindelighed. Men naar man har et specielt Tilfælde, tror jeg, at mange ærede Medlemmer ville forstaa, hvilken Betydning det praktisk kan have. Her foreligger saaledes et lille Stridsspørgsmaal, et i visse Henseender rent ubetydeligt, men dog ganske betegnende Spørgsmaal. Ministerens Forslag gaar ud paa, at en Valgmenighed ikke kan faa en Filial i et andet Stift, medens jeg har tilladt mig at foreslaa, at den kan faa det. Jeg er gaaet ud fra, at der aldrig kan ske nogen Skade, da det dog er Regeringen, der skal anerkende Filialen, for at den overhovedet kan komme til at eksistere. Men det Forslag vil Ministeren ikke have; han holder paa, at Stiftsgrænserne maa være det ene afgørende. Øvre i Jylland ligge Stifterne saaledes op ad hinanden, at det meget let kunde hænde, at der paa Grænsen af to Stifter var en Kreds, der sluttede sig sammen, og hvor de paa den ene Side af Stiftsgrænsen havde en Valgmenighed, medens det paa den anden Side af Stiftsgrænsen var naturligt at indrette en Filial. Men Ministeren mener nej, det er Stiftsgrænsen, det kommer an paa. Man kan dog virkelig ikke give Folk Lov til at slutte sig sammen, naar de bo i forskellige Stifter, siger han. Jeg ved nu ikke, hvad